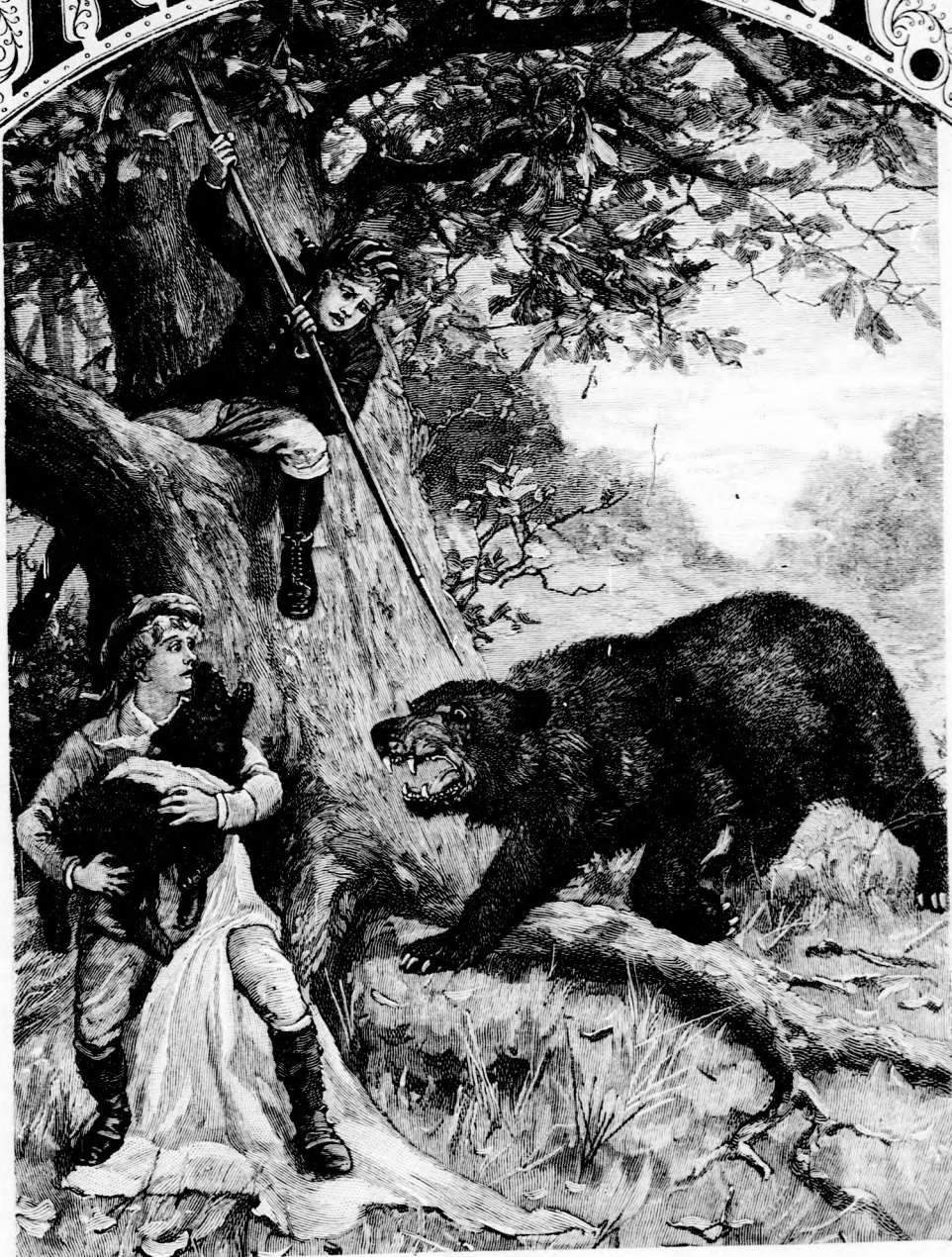


# ILLS NAP



... BELE DÖFÖTT A MEDVÉBE. (Lásd a 254. lapon.)

XLVIII. köt. 16. szám.

Ára negyedévre 1 fit. Egyes szám ára 12 kr.  
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. április 21-én.

## ROSSZCSONT FERKE UJABB RUGASZKODÁSAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Folytatás.)



— AGYON téved, aki azt hiszi, hogy most a mi Ferkénk nem akart többé kiállítást csinálni. Ilyen gyönyörű tervet nem szabad ám egy könnyen elejteni holmi kis baleset miatt. Lesz elég állat virág s ami még kell, ha csak két órával a kiállítás előtt hozzá fognak.

— Ez nem is a fő, mondá Ferke, hogy ismét a pázsiton tanácskoztak. Fényes terveik voltak. Fiúk! Hallottátok ugy-e, hogy a megyei kiállításnál az urak hangversenyt rendeztek. Aztán disz-lakoma is volt. A mi világkiállításunkon is ugy teszünk. Nagyszerű hangversenyt is rendezünk és utána *disz-lakomát* esapunk!

Tyüh!... Milyen éljenzés, milyen ordítás lett erre! Örömlükben nem tudtak hova lenni. Diszlakoma! Hisz ez pompás valami, az köll nekik!

— De, tudjátok, folytatá Ferke, amint szóhoz juthatott, azt nem adják ám ingyen. Az urak is megfizették a vacsorájukat. Három forint volt egy teríték. Ha emi akarunk, fizetni is köll érte.

Erre persze nagyon leesett az álluk; de Ferkének elég esze volt, hogy itt is segítsen.

— Nem köll nekünk a »Fekete Sas«-ban vacsorálnunk, mondá. Akkor nem kerül annyiba. Mind-egyikünk ad tíz, husz, harmincz krajczárt és azon veszünk csemegét, az még jobb lesz; mert mi úgyis ozsonnának esszük meg a disz-lakomát. Aki többet adhat, az többet kap mindenből. Ha össze rakjuk a pénzt, egyszerre sokat vásárolhatunk, mert olcsóbban adják.

— Isteni lesz! kiálták a fiúk és kezdtek zsebeiket kutatni. Csak hogy egyikök sem talált egy árva fillért sem.

— Én leszek a pénztáros! kiáltott Laczi.

— Majd ha fagy! nevetett Ferke. Nézzétek, nekem ujdonat-uj bugyelárisom van. Tegnap hozta Máli néni Balaton-Füredről. Ide koronát, bankót, apró pénzt lehet tenni; ebből egy fillér sem vész el. Majd én leszek a pénztáros, nálam jó helyen lesz.

— De hátha elköltöd, kételkedett Gombóc Misi, és nekünk nem jut semmi!

— Ej te pufók, hogy mersz ilyet mondani?... förmedt rá Ferke. Majd nem tudok vigyázni a pénzedre! Köll is nekem a te rongyos pár krajczárod. Különbön fölirhatjátok amit adtok; azután majd számon kérhetitek tőlem. Kinek van jegyzőkönyve?

Csopák Pista előkerített egyet.

— No, jól van, mondá Ferke. Te Pista fel fogod jegyezni, ki mennyit hozott. A pénzt meg én szedem be, én fogok vásárolni, mert én mindent olcsóbban kapok a cukrásznál és a boltosnál. Hanem aztán hozzátok ám a piczulákat! Mert aki nem fizet, annak egy morzsányi morzsát sem adunk! Nem bizony!

Erre a nagy fenyegetésre mindnyájan ígérték, hogy már holnap elhozzák a pénzt. Most csak az volt hátra, hogy az időt határozzák meg, mikor essék meg a nagyszerű kiállítás. Sokáig nem szeretnek készülni, mert nincs türelmük, és ha valamibe fognak, annak rögtön meg is köll

történnie. Már mindjárt a következő napra szeretnék volna kitűzni a kiállítást, de Ferkének az nem tetszett. Ő azt akarta, hogy sok pénz gyűljön össze a dísz-lakomára; ennél fogva rábeszélte őket, hogy csak egy hét múlva csapják a nagy ünnep-keget, amibe mindnyájan belé is egyeztek.

És a fiúk hozták a tizeskéket, és Ferke szedegette és el is rakta szépen az új bugyellárisba: Csopak Pista meg jegyeztetett a kék táblás új nótaszbe. Ferke mindenféle csemegét ígért: fagyalot, tejhajos pitét, csokoládés fánkot, mindent, amit szemök-szájok kíván.

Hogy jobban buzdítsa őket, hozott is mutatónba egy pár szem mazsola-szőlőt, egy fügét meg egy datolyát, hogy milyen szép, milyen gyönyörű déli gyümölcsöt kapnak majd! Nagy kegyesen meg is kóstoltatta velök. A fiuknak persze nagyon izlett és előre örültek a dísz-lakomának. Hát még milyen nagy volt a lelkesedés, mikor Ferke megsugta mindenkinek külön-külön, hogy bort is vesz.

— Meg szivarkát is, folytatá, ha tíz krajczárral megtoldjátok. Akkor legalább meg nem csömörlünk a sok édességtől. De azt nem szabad ám megmondani senkinek! Ez a mi titkunk, el ne áruljátok!

Erre a biztatásra egy sem akart adósa maradni a piczulával és oly gyorsan teremtették elő, hogy csuda volt. Már annyi bizonyos, hogy olyan dáridót még nem csaptak, mint amilyen most lesz. Tán még be is csipnek; uszni fognak a jó tokaji és egri borban!... ígérte Ferke. Hát még a szivarkák! De hiszen majd meglátják!

Alig várták, hogy felvirradjon a várva-várt nap. Csopak Pityú, Gombóc Misi

egész nap pingálták a nagy hirdetések. Óriási kék, vörös, sárga és zöld betűkben ragyogott a cifra jelentés.

Vasárnap Délután 2 Órakkor  
a Ferkék Nagy Udvarában

A Legelső, Legszebb és Legnagyobb Parádés

**Világkiállítás!**

Utána a legnagyobb Hankverseny!

Rendezik:

**Ferke és Társai.**

Belépti díj: Fiuknak 2 krajczár

Leányoknak 4 krajczár.

*Itt még Nem Láttak It!*

*Ingyen Be nem bocsátanak Senkitt!*

Mikor ezt elolvasták: a hány gyerek csak volt a városban, mind készült a nagy mulatságra. Igaza volt Rontó Palinak, mikor jelentette a bandának, hogy az iskola itt lesz.

— Annyi pénzünk lesz mint a polyva! fejezé be mondását.

### III. A kiállítás.

Vasárnap reggel korán hozzá fogott a banda a nagy munkához. Ládákat czipeltek s zöld galyakat hordtak össze. Jöttek-mettek, lóttak-futottak, furtak-faragtak és kalapáltak, hogy csak úgy csurgott róluk a verejték. A kis-kapu előtt egész csapat fiu settenkedett a kíváncsiabbak közül. Némelyiket Ferke nagy-kegyesen bebocsátotta: segítsen ládát, deszkát czipelni, vagy hogy fusson szögekért, kalapácsért ha köllött; de csak akkor, ha ezért a kegyért neki elébb ezukrot vagy gyümölcsöt adtak. Másoknak meg kiváló nyájassággal megengedte, hogy ők is állithassanak ki valami tárgyat,

természetesen ha meghálálják a nagy megtiszteltetést valami jó esemégyével, amit persze előre köllött oda adniok, mert Ferke pajtás nem hitelezett senkinek.

Délre ekészültek. Most hamarjában megbeszéltek a hang-verseny. Mert ők olyan

művészek voltak, hogy próbát sem köllött tartaniok. A műsört egy-két percz alatt megállapították. Először is:

1. Karban énekelnek egy dalt; azt, amelyet Ferke, a karmester rákezd. —
2. Ferke lesz a főispán és nagy beszédet

### VIRÁG-SZINEZÉS.



A fekete rajzaitok!  
Hozzátok nekem:  
Majd pirosra, kékre, zöldre  
Kifestegtem.

Rózsát, jáczintot, ibolykát  
Színe deríték;  
Olyan lesz mindjárt az asztal  
Mint egy kiesi kert.

Csak egy dolog busit nagyon.  
Kedves gyermekek:  
Hogy illatot a virágba  
Nem keverhetek.

- tart. — 3. Csopák Pista szaval amit akar. —  
4. Vad Laczi énekel, ami neki tetszik. —  
5. Macskás Józsi hegedül, amit tud.

Még jóformán le sem nyelték az ebédet, már ott voltak a rendezők.

Milyen szépek voltak! Képük tisztára volt mosva, de még a kezük is! Piros szalag-

ból volt a kar-kötőjük, piros esokor ragyogott mellükön és piros volt az arcuk, akár a pipaacs. Örömnappjuk volt ma! Ha egy pillantást vetettek a kiállításra oda voltak a büszkeségtől. De volt is miért!

Hej, ha én azt ugy leírhatnám, amint volt, nem adnám én, tudja Isten miért,

még egy tál hal-paprikáért sem. Megpróbálom, úgy ahogy tudom: mert ki győzné sorra venni azt a sok csudát, amit ott látott az ember!

Szépen rendben föl voltak állítva ládából és deszkából össze rótt állványok, körül foava zöld galyakkal. Itt egy kalitkában sárga kanári-család látszott; ezt Macskás Józsi hozta, persze az édes anyja tudta nélkül. Mellette olyan rigót mutatott be Pali, aki a Rákóczi-indulót tudta elfújni. Legnevezetesebb azonban egy mátyás-madár volt, aki harmincz szót tudott elmondani és czukröt kérni. Vad Laczi elhozta a nagymamája mopszli-kutyáját katulyástul; Ferke pedig elesente volt Teréz néni selyemszörű macskáját és egy kalitkába zárta. Ott volt a tyuk-ketrecz is, benne tyuk, kacsa, liba, csibe bezárva, hogy majd megfultak az istenadták. Egy másik ketrecz-félében meg malacz sivitott és próbált kiszabadulni a börtönből. Szomszédja, egy kecskebak, oda volt kipányvázva egy nagy károhoz és szintén próbált kiszabadulni. Aztán volt még ott nyuszika, fehér egér, sündisznó és egy hatalmas dogg, amely csakugyan tigris számba mehetett volna, olyan kegyetlen nagy volt.

Virágokat is állítottak ki. Össze hordták a szomszédság és a rokonság virág-cserepeit. Ahol lehetett, kunyorálással szereztek. Ha nem adták szép szerivel, hát elemelték. Így vitte el Ferke a Biri néni legszebb fuksziáit és hortenziáit. Vad Laczi és Rontó Pál kitépték a szomszéd kertjéből mind a kalarábét és, amit meg nem ettek belőle, elhozták a kiállításra. Ily módon szereztek a sárgarépat és a többi zöldséget is, meg egy rakás zsenge kukoriczát, melyet később meg akartak sütni csemegének a disz-lakoma után.

Egy emelvény is volt ott a hangversenyzők számára. A művészek úgy jártak körül mint a pávák. Laczi és Pista erősen köszörülték torkukat, Macskás Jóska egyre hangolta a hegedűjét. Erősen készültek a legények.

A látogatók csak úgy özönlöttek. Ferke ült a pénztárnál és szedte a garasokat. A lányoktól irgalmatlanul követelte a dupla taksát; saját hugocskáinak sem kegyelmezett. Legföljebb annyit engedett nagylelkűen, hogy pénz helyett csokoládés bombont fogadott el.

Ferke (ő lévén a pénztáros,) zsebre vágott mindent; aztán, mikor látta, hogy már nincs vásár, nem jön többé senki, beesukta a kis-kaput. Tele volt az udvar gyermekkel, aki bámulta a gyönyörű kiállítást. Ugy nyüzsögtek, mint a hangya-boly; csuda, hogy fel nem döntötték az egészet.

— Csend, rend, figyelem! Kezdődik a hangverseny! kiáltott most Ferke harsányan.

Erre még nagyobb lett a zugás és tolongás, mert mindegyik legelől szeretett volt állni. Végre elállt egy perczre a lárma és most rákezdheték:

Trambata, trambata, trambata tram.

Tramdatrada, ratta tram!

Trombita harsog, dob pereg

Kész a csatára a sereg

Előre!

A nagy érdemű publikum is jól ismerte a dalt és most mindnyájan énekelték addig ameddig tudták. Azután meghajoltak ... és ezzel be volt fejezve az első szám.

Most Ferke lépett az emelvényre. Először is fenhargon hirdette:

— Én vagyok a főispán és beszédet tartok; ti pedig kiabáljatok »*eljent*« ha vége lesz.

— Halljuk, halljuk! Éljen! hangzott minden felől.

Ferke nagyot köhintett és illegette-billegette magát. Aztán elkezdte:

— (Kíhí, kehi.) Tisztelt közönség! (Kühü, күhü!) Eljött a várva várt nap! (Kehi, күhü!) Eljöttem én is, a főispán. (No, kiáltsátok eljent, ti matlák!) A nagy éljenzés után pedig folytatá: Itt vagyok én, itt vagytok ti, itt van a kiállítás is, amelynek heted-hét országon nincs párja. Éljen!

A közönség megéljenzte a remek beszédet, hogy rengett belé a nagy kőfal. Most Csopák Pityu illegette magát, mert ő volt soron, hogy szavaljon; de Ferke nem szált le a magas polcra, hanem újra jelentést tett:

— Most pedig szavalni fogok. Nyissátok ki a fületeket!

(Vége következik.)

### GAZSI BÁLBA MEGY.

— A múlt heti gyermek-bálnak befejezése. —

**E**GY tavaszi délután.  
 Repeső örömmel:  
 Gazsi pajtás hófehér  
 Matróz-ruhát ölt fel;  
 Márcziusi ibolyát  
 Tűz a gomblyukába —  
 Így indul el Olivérhez  
 A nagy gyermek-bálba!

S hogy belép a bálterembe,  
 Pompa, fény fogadja;  
 Ott a díszes társaságnak  
 Apraja és naggya.  
 Megszólal a Gizi néni  
 Bűvös zongorája,  
 S tipegőre kerekedik  
 A sok kicsi párja.

Tipeg-topog Gazsika  
 Katiczával körbe;  
 Margitkával lejt amott  
 Olivér a szöszeke;

Emitt Zoltán Honkával  
 Meg a többi három...  
 Nincsen is a tipegőnél  
 Szébb táncz a világon!

Liheg már a kis sereg,  
 Nem bírja a lába;  
 Elhallgat a Gizi néni  
 Édes muzsikája.  
 Piros rózsák nyüladoznak  
 Minden picziny arczon,  
 Gazsi urfi bókol szépen:

»Köszönöm kisasszony!«

»Játszanánk tán valamit!«  
 — Szól az egyik tánczos.  
 Éljen! Éljen! — Ámde mit!  
 Rajta hát, tanácskozz!  
 És legottan kisütik  
 Fürge Katiczáék:  
 »Künn a farkas, benn a bárány!«  
 Régi híres játék.

S ha most el nem mondanám,

Mi volt még a bálon:  
 Csonka volna, azt hiszem,  
 A tudósításom.  
 Táncz és játék bármi szép,  
 Híja van a bálnak,  
 Ha az ember — kedve szerint —  
 Meg nem uzsonnálhat!

Roskadozó asztalhoz ült  
 Az én kicsi népem:  
 Rajta minden, ami jót csak  
 Kapni a környéken.  
 Csokoládé, fagyalt, bonbon...  
 Mit tudom én, még mi!  
 Bonbon-nál is édesebb ám  
 A jó Gizi néni!

Int az óra búcsúzóra, —  
 Vége már a bálnak.  
 Gazsi, tánczos társaival  
 Rendre parolázzgat.  
 A két nénit, ahogy illik,  
 Megcsókolja sorra —  
 S aztán sebtén haza-rebben,  
 Mintha szárnya volna. —  
 Oszkár bácsi.

## A JÁTÉK VÉGE.

— A »Kis Lap« 62-dik színes műmelléklete.

**N**AGYOT ásított Kormoska.

— Unalmas idő! Folyvást esik, még csak madarászni sem lehet.

— Nem is érdemes, mondta rá a tarka Bibi. Tegnap egész nap leskelődtem verébre; de azt hiszitek, hogy csak egy is meg hagyta magát fogni? Dehogy hagyta!

— A haszontalanok! méltatlankodott Kormoske. Egerészni pedig még korán van. Azok a gyáva egerek nem mernek világos nappal előbujni.

— Tudjátok mit? szólt a tiszta fehé Hópöhöly. Itt a kártya, üsünk egyet, amíg egerészni mehetünk.

— Nagyon jó lesz! Mibe játszunk?

— Mibe is no?

— Aki nyer, az a többitől mindegyiktől kap egy kövér egeret.

— Nagyon helyes. Rajta! Vörös az adút.

Megindult a játék, folyt is nagy tüzesen, de mind-egyik mást-mást gondolt mellette. Kormoska, bár külsőleg fekete volt mint az éjszaka, bensőleg egészen ártatlanul csak arra gondolt, hogy vígan töltse az idejét estig, míg a tarka Bibi aggodalmasan szurkolt és szepegett, hogy veszteni talál. A torkos Kormoske erősen bizott benne, hogy ő lesz a nyertes, titkon bele is sandított a szomszédjai kártyájába s jó ideig nem vette észre, hogy az az ármányos Hópöhöly milyen elégedett képet csinál.

Mert hej! Hópöhöly csak külsőleg viselte az ártatlanság hófehér színét, de hamis volt neki a zuzája.

— Csak lessétek a szerencsét! gondola. Én nem lesem, hanem magam megcsinálom.

És nyert, folyvást nyert. A fősvény Bibi már váltig vakarta a füle tövét, hogy a legközelebbi kövér egerkét, amelyet fog, oda kell adnia; a torkos Kormoske bosszankodott, hogy nem ő fog a mások fáradsága árán lakomázni s még a szelid Kormoska is türelmetlenkedett.

— Csodálatos, milyen szerencséje van Hópöhölynek!

— Ugy-e? szólt Hópöhöly diadalmasan. Ezt a játékot is megnyerem. Adut!

De már ekkor felügrött Kormoske.

— Csalás! Trafikálás! Ezzel az aduttal egyszer már ütöttél! Vissza loptad a lejátszott kártyák közül!

— Micsoda? Hogy mered ezt mondani?

— Igaza van! bizonyítá Bibi. Csaltál, paklitztál! Ez nem járja! Nem nyertél volna!

— Nem fizetünk semmit! Gonosz csaló vagy!

Össze veszték, hajba kaptak, csunyán össze marakodtak és az lett a játék vége, hogy jajgatva, megkarmolva futottak szét a hányan annyifelé. Legmeszibbre futott Hópöhöly s mert ludasnak tudta magát, három napig nem mert előbujni a padlásról. Csak mikor már nagyon megéhezett, akkor sompolygott le s röstelkedve mondá:

— Bocsássatok meg, pajtások. Hibáztam és oktalanul is cselekedtem. Tisztességes játék mellett tén nyertem volna is, így pedig csak kár és csufság ért.

— Ugy bizony, felelé Kormoska. De már késő, eljátszottad hiteledet. Játékban is első a becsületesség. Veled pedig, barátocskám, mivel ismerjük hibádat, játszani többé nem fogunk.

## A LUSTA MANOCSKA.

— Mese képekkel. —



AVASZI kellemes napfény áradt le a tájra s a kis manócska, egy uti lapu levele alatt meghuzódva, kényelmesen

heverészett a háza kapuja előtt. Nem olyan volt az ő háza, amelyben holmi közön-

séges emberfia szokott lakni. Ha arra jártok és meglátjátok a kapuját, talán bizony azt mondjátok vala, hogy ürge-lyuk és magát a manócskát valami zöld bogárnak neztétek volna. De még annak is csak úgy, ha van a szemeteken bűvös okuláré.

Hogy milyen a bűvös okuláré? Hiába magyaráznám, mert ha nem látjátok, úgy sem érthetitek meg. Azután még azért sem magyarázhatom meg jól, mert nekem magamnak sincs, de sőt, az igazat meg-

vallva, magam sem láttam. Ha azonban valamelyőtök találkozik valakivel, akinek van ilyen pápaszem az orrán, az mindjárt megérte, hogy milyen, aztán bizonyosan megmondja nekem is. Ha nem mondja, hát úgy is jól van.

No de mindegy; elég az hozzá, hogy a kis manócska ott üldögélt a lapu alatt, zöldbe öltözve a süvege bubjától a papucsá hegyéig. A lapu levele alatt kényelmesen elfért, mert mindössze hat hüvelyk magas



— NO, KAPJA EL! (Lásd a 249. lapon.)

volt, ami nem olyan csekélység, mint ahogy ti talán gondoljátok: mert manócskánk még csak síheder legényke-számba mehetett, alig mult háromszáz esztendő. Már pedig manóéknál háromszáz esztendő még sem kottyán, az ilyen fiatal manócskának még a bajusza sem kezd serkedni.

A mi manócskánk azonban nem törődött vele, hogy még nem nőtt se bajusza, se szakála.

— Azért mégis a magam lábán járok, a magam ura vagyok, a magam házában lakom, gondolá elégedetten. Nagyon jól tettem, hogy ott hagytam az öregeket a faképnél az erdőben. Majd bizony! Soha sem volt nyugtom, mindig a nyakamba sóztak valami tenni valót, lőtást-futást. A manó győzte! Most kedvemre lustálkodhatom.

Amint nagy elégedetten így gondolkodott, léptek nesze hallatszott a fűben.

— Nini, a nagyapó! Ugyan mit akar? Már elégszer megmondtam, hogy hiába járnak utánam.

Az öreg manón, aki ezalatt egészen közel ért: no, azon meglátszott, hogy nem mai gyerek. Övig ért a hosszú ősz szakála, száz-ránczos volt a képe, rokkant és görbe a lába. Nem is csoda, mikor éppen tegnap ejött mult ezerötszáz esztendő. Igenis, kerék ezerötszáz. Egy félnapot sem engedek belőle. Ha nem hiszitek, kérdezzétek meg tőle magától.

Ijj volt a kezében, puzdra a hátán; nyilván vadászaton járt. El is fáradt bele, a por és verejték egészen belepte az arcját, mert hát az öregek bizony nehezen győzik a sok barangolást. Lihegett is, amint oda ért a kis manóhoz.

— Jó reggelt — ITT A LEVÉL, OLVASD EL. (Lásd a 251. lapon.)  
fiacskám, mondá  
nyájasan.

— Jó reggelt, öreg apó, felelé a kis manó, de meg sem mozdult a helyéből, pedig az már mégis csak illetet volna, hogy legalább fölállással tisztelje meg az öreget. Mi jót hozott?

— Nem jót, éppen nem jót, de nagy ujságot, amelyet ideje-korán meg kell tudnod.

— Ugyan? Halljuk azt a nagy ujságot.

— Mindjárt, csak kissé vissza köll nyer-

nem a lélekzetemet. Mert hosszú história ám, sokáig fog tartani, míg elmondom.

— Hátha bele sem fogna? Nem vagyok rá kíváncsi egy csöppet sem. Kár is volt ide gyalogolnia. Lám, egészen elfáradt.

— Az ám. De nem éppen csak ebben. Nehéz napunk van ma ott az erdőben. Emberek jártak ott fát dönteni és egy nagy fa éppen a lakásunk kapujára dőlt. Jó szerencse, hogy előre elmenekültünk. Amíg el

nem viszik a nagy fát, be nem juthatunk a lakásunkba, ebédre valót is vadászni kell, de még csak egy sovány verebet sem bírtam lőni.

— He-he-he! Ugye? . . . Volt eszem, hogy elvándoroltam onnan. No, és azért jött ide, hogy nekem ezt elmondja? Biz' azért kár volt fáradni. Ilyen öregnek már nem való a nagy erőlködés. Hiszen csupa verejték az arca.

— Az ám! Adhatnál valamit, amivel megtörülközzem.

— Azzal szolgálhatok. Itt nálam minden bőviben van.

Fölállt és szét nézett. Nem messze egy bolyhos fajtájú kis dudvát látott, azt letépte.

— Ez jó lesz, puha mint a bársony, ebbe bele törülközhetik. No, kapja el! (Lásd a képet a 248. lapon.)



És ugyancsak tiszteletlenül messziről dobta oda a parajt. Az öreg utána kapott, eltévesztette s csak nagy nehezen bírta a földről fölemelni, mert bizony már nehezen hajolt a dereka. Mégsem haragudott meg, hanem így szólt:

— Fiam, fiam, ez nem jól van így. Tulajdonkép nem is érdemled, hogy gondunk van még most is reád. Miattad fáradtam olyan messzi földről ide.

— Ugyan?

— Igenis. Tudod-e, kik voltak azok az emberek, akik ott jártak az erdőben fát dönteni?

— Bánom is én!

— Pedig bánhatnád. A molnár mester volt az legényeivel.

— Mi közöm hozzájuk?

— Mindjárt meglátod. Kihallgattam a beszédjüket. Új malmot fognak építeni, igen nagy malmot, itt ebben a völgyben.

— Tessék! Én nem öröltetek, nincs lisztre szükségem.

— Csak lassan. Azt is beszélték, hogy a malom számára föl kell fogni a vizet. Nagy zsilipet építenek a kis patak elé, keresztül az egész völgyön.

— Sajnálom szegényeket. Sokat fognak fáradni, az pedig nem mulatságos.

— De hát, szerencsétlen! Nem érted? Amint a zsilip elzárja a völgyet, a patak vize fölgyl és nagy tó fog támadni, egész tenger, mely mindent elborít. Ez a hely pedig, ahol te lustálkodol, még bele esik abba a mély völgybe, melyet a víz el fog lepni. Tehát el kell költöznöd innen, még pedig vissza az erdőbe. Ott a mi helyünk, mert erdei manók vagyunk.

Az öreg nagyon komolyan beszélt. De minél tovább beszélt, a kis manó annál

gunyosabb képet vágott hozzá, végre pedig hangosan nevetett.

— Jaj, öreg apó, ezt ugyan rosszul fundálta ki! Nem igaz abból egy árva betű sem.

— De ha mondom...

— Hiába mondja. Nem lehet az. A patak amott lem folyik, ni. Talán bizony fölfelé, visszafelé fog majd folyni? Hahaha!

— De ha megdagad...

— Dehogy dagad! Engem ugyan meg nem ijesztenek ilyen messékkal. Átlátok én a szitán, jól tudom, hogy vissza akar-nak csalni az erdőbe, fáradságos életre. De nem megyek ám! Itt kényelemben, bőségben élek; csak ki kell nyujtanom a kezemet, a legpompásabb édes gyökeret találok. Az éléskamráim tele van, pedig husz lépésnél tovább soha sem megyek. Kényelmesen heverészek reggeltől estig és estétől reggelig. Van jó dolgom, hogy el ne hagyjam ezt a jó helyecskét.

— De mikor itt veszedelem ér!

— Az nem lehet. Egy szó mint száz, öregapó, ne rontsa a tüdejét, mert én innen nem megyek, punktum!

Az öreg szomorúan is, boszusan is rázta a fejét.

— Megbánod. Ha már nem hiszel, győződjél meg a saját szemeddel. Sétálj föl mindennap erre a dombocskára, hogy idején meglásd, ha közeledik a veszedelem.

— Jut eszembe! Majd én hiába való gyaloglással koptatom a lábamat. Öreg apó is okosabban tenné, ha szép csöndesen otthon üldögélne.

De már erre megharagudott az öreg.

— Ejnye, te háládatlan! Lustaságod mindent elfejtet veled. Jól van. Nem látsz itt többé soha. Te lásd, mi lesz a vége.

— Az lesz a vége, hogy vigan és gond nélkül fogok élni, mint hal a vízben.

— Magad mondtad. Mint hal a vízben! El ne felejtsd!

Az öreg megfordult és elballagott, a lusta kis manó pedig gunyosan nézett utána. Aztán elnyújtózott.

— Egészen elfárasztott a sok beszédével, aludnom kell rá egy nagyot.

Bement a házába és nagyot aludt, talán egész hétig, talán két hétig, maga sem tudta. Nem is törődött vele. Ha megéhezett, csak kinyújtotta a kezét, ott volt közel fölhalmozva mindenféle jó harapni való. Addig lustálkodott, hogy már megelégtelte.

— No, most már mozogjunk kissé.

Mozgott is egészen odáig, hogy kijutott az ajtó elé. Ott kényelmes ülő-hely kínálkozott.

— Biz' én nem megyek tovább. Ide süt a nap, itt pompás lesz heverészni.

Amint ott lustálkodott, gyors léptek nesze hallatszott, s csakhamar egy vén patkány tünt elő, szájában levéllel. Lihegve mondá:

— No, csak hogy végre rád találtam. Már azt hittem vissza kell vinnem a levelet, pedig az öreg apó nagyon a lelkemre kötötte, hogy a kezedbe adjam. Itt a levél, olvasd el. (Lásd a képet a 249. lapon.)

— Most nincs kedvem olvasni. Az nagyon fárasztó.

— De öreg apó azt mondta, hogy nagyon sürgető, amit írt.

— Nekem nem sürgető. Nekem semmi sem sürgető. Aztán úgy is tudom, mi van abban a levélben. Bizonyosan megint ijesztget és csalogat, hogy térjek hozzájuk vissza. Hahaha! Csak hogy nem megyek ám!

— Rosszul teszed, bizony rosszul teszed. Az öreg apó nagyon aggódik és mert megfogadta, hogy többé nem jön ide, azért küldte a levelet. Olvasd el és fogadd meg a tanácsát.

— Jól van jól. Majd egyszer valamikor talán rászánom magamat.

Nagyon nem sietett vele, az bizonyos; mert a levél még egy héttel később is felbonthatlan hevert. Egy napon azonban mégis csak elolvasta és nagyot nevetett rá.

— Tudtam. Megint ijesztget, csalogat. Hogy ne legyek olyan lusta. Miért ne mikor olyan jól esik? He he he! Hogy már elkészült a zsilip, jön a veszedelem. No, ha jön, majd el is megy. De én ugyan nem fárasztom magamat egy lépéssel sem.

Nem is mozdult. Amint ott a háza előtt nyújtózkodott és sütkérezett, hallott ugyan valami szokatlan morajló zugást, locogást és egy-egy pillanatra kíváncsi is lett, hogy ugyan mi lehet az? De már arra mégis lusta volt, hogy fölkapaszkodják az árok partjára és szét nézzen.

— Bánom is én! Nem érdemes azért fáradni.

És estére bebujt a hajlékába, hogy ott folytassa nappali foglalkozását, a lustálkodást.

Javában aludt, mikor egyszerre csak azt álmodta, hogy hideg vízben fürdik. De bizony talán nem csak álmodta... mert a következő pillanatban már fölébredt és furcsa!... még ekkor is hideg fürdőben érezte magát. Pedig semmikép sem volt barátja a friss víznek.

— No, no, hát ez már micsoda? Jaj! No! Hiszen a számig ér a víz!

Talpra ugrott, de ez sem használt. Az öreg gyorsan megtelt vízzel egészen a te-

tejéig. Nagyot rémült a lusta manócska; kapkodott volna, csak hogy nem volt mihez. Eszébe jutott az öreg apó beszéde... nem lehet máskép, mint hogy csakugyan beteljesedett az öreg jóslása: nagy tó támadt a szűk völgyben s elárasztotta az ő lakását is.

— Jajaj! Mi lesz most belőlem! Uszni nem tudok, megfulok! Jajajajaj!

Ekkor egy ragyogó fényt terjesztő arany hal surrant el mellette. Ráismert. A patak tündére volt, aki így szólt:

— Megfogtalak barátocskám! Választ-hatsz. Vagy megfulsz, vagy az én alattvalómmá leszel és hallá változol, akinek soha sincs nyugta, nincs hajléka, örökké uszkálni kénytelen, meg nem pihen sem éjjel, sem nappal s nagy fáradsággal kutat egyegy vízi bogárka után, hogy éhen ne haljon. Tetszik?

Dehogyan tetszett! Biz' az egy csöppet sem tetszett a lusta manócskának; de mit tehetett? Hogy sem megfuljon, már csak mégis inkább halaeskává változott.

Kiuszott a tóba, onnan föl a patakba és kinos-keservesen lubiczkolt a hideg vízben. Régi lustasága most is élt benne, de nem elégithette ki, kénytelen volt hal módjára örökké mozogni, fáradni.

— Jaj, jaj, öreg apó, de csak betelt a jóslásod! Magam mondtam, hogy úgy fogok élni, mint a hal a vízben. Jaj nekem, hogy beteljesedett!

Amint föluszott a patakba, megpillantotta a parton az öreg apót, aki ott ült a napon órákig és bámult a vízre, egy kis gallyal üzve el magáról az alkalmatlan legyeket. És minduntalan sóhajta:

— Valjon mi lett az én lusta manócska unokámból!

Várom, hogy a víz talán kiveti, de hiába. Egy kis hal ütötte föl a fejét a vízből és tátogatta a száját, mint ha mondani akarna valamit. A lusta kis manócska volt, aki azt mondogatta:

— Én vagyok, öreg apó! Ó, fogj ki, ments meg!



— Ó FOGJ KI, MENTS MEG!

Mondani mondta, de nem hallatszott semmi, mivel nincs hangja a halnak. Az öreg apó csak nézte, nézte, de nem fogta ki, nem tudta, hogy kicsoda, micsoda az a halaeska. És végre belefáradt a nézésbe. elment, vissza sem tért többé.

Ott maradt a lusta manóeska örökre és még ma is nyugtalanul uszkál, fárad és ficzánkol, reménye sincs, hogy valaha pihen-hessen. Csak sóhajtoz magában:

— Jaj, jaj! Mért is váltam olyan lusta! Mért is nem hallgattam a bölcs öreg apóra!

### A MAJMOS FIÚ.

*Én vagyok a majmos talján,  
A Beppo gyerek:  
Az Alföldön, a H. gyalján,  
Duna, Tisza, Dráva partján  
Mindenki szeret.*

*Mihelyt tavasz árja lebben,  
Mi megjelenünk.  
Munka után a ligetben,  
Egyet-érvő szeretetben  
Jól megpihenünk.*

*Jót aludtunk. Ide hallgass  
Jóko, kis majom!  
Vállamon már ne guggolgass!  
Abroncsot, kelepet forgass.  
Táncolj vállamon!*

*Vigan szól a harmónika,  
Fd munkára lát!  
Jupla — jupla — Katalinka...  
Itt a karó, itt a hinta,  
Hopp!... ugorjad át!*

*Jönnek, jönnek seregécel  
Nézni a csudát.  
Neked kedvoznek fügével,  
Nekem fényes fillérkével —  
Mehetünk odább.*

\*

*Tetszett a ti vidámságtok,  
De most Ég velünk!  
Hulljon bő áldása rátok,  
Hogy mi hozzánk jök valátok —  
Mi tovább megyünk!*



## MEDVE-KALAND.

(Képpel a czimlapon.)

**S**OKAT sottogtak, tanakodtak, egy idő óta Akos és Zoltán nagy titokban. És minden újabb tanácskozás után büszkébb és merészebb volt a tekintetök, mint ha valami nagy tettet vittek volna véghez.

Még nem vitték véghez, de elhatározni már elhatározták.

— Nagyszerű lesz, ha sikerül! szolt Ákos.

— Okvetlenül sikerül. Én jól ismerem a hegséget, többször jártam azon a tájon, ahol az erdő-csész a medve-bocsot látta. Bizonyos, hogy rátalálunk.

— De valami fegyver is kellene. Mert az öreg medve is utunkba akadhat. Nem szokott messzire távozni bocsjától.

— Persze! Csak hogy ügyesen köll hozzá fogunk. No, valami fegyvert majd kerítünk. Puskához nem igen juthatunk, apa nagyon vigyáz, nem enged hozzá férnünk. Jó lesz egy pár erős lándzsa is. Ezt magunk is elkészítjük.

— Nagyon jó lesz. Annál nagyobb dicsőséget aratunk, ha ilyen egyszerű fegyverrel megyünk neki a nagy vállalatnak.

Nem látta senki, mikor a két elszánt fiu neki indult a nagy erdőségnek. Mind-egyikök egy-egy hatalmas dárdát czipelt s ezen fölül Akos még egy lepedőt is.

— Ebbe bekötjük a kis bocsot, hogy kényelmesebben haza hozhassuk. Ilyen zsák-mányt mutassanak majd pajtásaink!

Jó két órát gyalogoltak föl a bércek közé, míg végre Zoltán így szolt:

— Ez az a hely... itt látta az erdő-csész.

— Ni! Ott van!

Csakugyan, ott hempergett a fűben egy kis medve-bocs. A talpas buksi nem is tudta, mi történik vele, mikor hirtelen reáborult a lepedő s Zoltán fölkapta.

— Pompásan kedvez a szerencse! Most szaporán hazafelé! Majd föl váltva visszük, mert ugyancsak nehéz a ficzkó.

A kis bocsnak azonban sehogysem tettett a dolog, rugdalózott, harapott és torka-szakadtából sívalkodott. S nem a ha-

rapása volt veszedelmes, hanem a bőgése, mert egyszerre hatalmas bődülés hallatszott s a fiatal medve-vadászok hátra pillantva látták, hogy az anya-medve már észre vette a bajt és utánok rohan.

Ez már veszedelmes állapot kezdett lenni. Eleinte még biztak a futásban, de csakhamar belátták, hogy így el nem menekülhetnek. A medve nagyon gyorsan tud szaladni.

— Felmászunk egy fára, szolt Ákos. Ha utánunk jön is, a dárdáinkkal a magasból könnyen agyon szurkáljuk.

— Jól van. Előbb te kapaszkodjál föl, aztán föladom a bocsot és utánad mászom.

Akos föl is jutott a fára, de Zoltán kifogyott az időből; az öreg medve ott termett. Válságos pillanat volt és Zoltánnak bizony megdobbant a szíve. Mégis göresösen fogta zsák-mányát. Nem tudta mi tévő legyen.

Tudta a vén medve. Egyenesen feléje rohant, kis bocsja megszabadítására.

— Fuss! kiáltá Ákos a fáról. Majd én feltartóztatom.

És elszántan beledöfött a fa alá ért medvébe. (Lásd a képet a czimlapon.) Ez dühösen pillantott fel, de aztán nem törődött a kapott sebbel, hanem futott az odább iramodott Zoltán után, ki még folyvást szorongatta a bocsot. De már nem sokáig. Az öreg medve mihamar utól érte s Zoltán látta, hogy most mindjárt halál fia. Messziről Akos kétségbe esetten kiabált, mert ugy látta, hogy Zoltán menthetetlenül veszve van.

Zoltán nem vesztette el egészen lélek-jelenlétét.

— Már hiába! Nem sikerült. A bocsot sehogysem vihetem haza, de magam még szeretnék haza jutni. Lássuk csak, öreg maczkó mi kell neked jobban.

Erősen lejtős dombnak éppen a tetejére ért ekkor. Hirtelen megfordult. Az öreg medve alig pár lépésnyire volt tőle s már már két lábra készült állani, hogy megragadja a fia elrablóját.

— No hát nesze, tartsd meg! kiáltá Zoltán.

S hirtelen, nagy erővel az öreg medve irányában oda dobta a bocsot a domb oldalára, úgy hogy a bocs, nagyot nyekkenve és ijedten sívalkodva, legurult a domboldalon.

Az öreg medve egy pillanatig meglepetve állt ott, de aztán nem habozott. Sívalkodó kis fia után sietett le a völgybe, nem törődve tovább azzal, hogy a két fiu az ellenkező irányban gyorsan menekül.

Szerencsésen haza jutottak, de a kalanddal nem dicsekedtek. Érezték, hogy nem sok dicsőretet aratnának, mert veszélyes vállalkozáshoz nem elég a vakmerőség, hanem szükséges az erő és készütség is.

Évek multával a két testvérből jeles, bátor medve-vadász lett s ekkor nevetve beszéltek el első kalandjokat, óva intvén az ifjakat, hogy ezt a példát bizony ne kövessék.



#### KERESZTES KOCZKA-REJTVÉNY.

		O				
	N	N	N			
A	R	S	M	Á		
B	M	O	H	N	L	S
A	A	B	L	A		
		Á	M	A		
		SZ				

= betű  
= hüvelyes vete-  
mény  
= gyümölcs  
= egy ó-kori király  
neve  
= hasznos házi állat  
= hazát jelent  
= egy betű

A kereszt-alakba foglalt két sorból egy híres király neve kerül ki, aki költőnek is jeles volt.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

»Az ifju Anakarzis utazása Görögországban«

Írta **Barthélemy**, a magyar ifjuság számára szerkeszté **Hanthó Lajos**, képekkel, díszes kötetben.

#### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 14-dik számában közölt csere-rejtvény megfejtése:

<b>Pazar</b>	<b>Sors</b>
<b>Eszme</b>	<b>Ábrázat</b>
<b>Tavas</b>	<b>Nesz</b>
<b>Ős</b>	<b>Domb</b>
<b>Falu</b>	<b>Orom</b>
<b>Iga</b>	<b>Rest</b>

= **Petőfi Sándor.**

Helyesen fejtették meg: Kubinyi Boriska és Dárius, Kövesy Rudi, Ember István, Imrédy Kálmán és Károly, Friedmann Gyuri, Zoltán Veruska, Rakita Béla, Deutsch Kornél, Unger Béla és Ervin, Ländler Karolina és Ilonka, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Riesz Kornél, ifj. Büttel Janesi, Abonyi Tibor, Denk Gusztáv, Stoll László, Eckstein Irma és Margit, Wamoscher Lujza, Kleebérg Géza, Mérey Ágosta, Schreyer Imre, Szeglethy Marika és Sárka, Moesz Ilonka, Hagymássy Lajos, Jánosi Anna és Dódi, Saláth Ilonka és Irmuska, Rákosi György, Mihályfi Ernő és Zoltán, Zombory Zoltán, Harkányi Sándor, Grünwald Ilonka, Straširbka Modesta, Lévai Ilonka és Irénke, Kann Lili, Wagner Irénke és Évike, Juhász Marianna, Gálosy Zoltán, Patterson Margit és Orsolya, Scheiber Lilla, Dénes Zsófia, Bakofen Mór és Róbert, Madarassy Géza, Guckler Rózsi, Kovács Zoltán, Györy Zoltán, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Schwarz Magda és Béla, Koller Pál, Tichtl Leona, Dalmady Irénke, Várady Bözsike, Muresán Kornélia és Adrián, Hollaky Leo, Wohl Gyula, Rácsay László, Csizék Ilona, Schlesinger Malvina és Ella, Stépán Róza, Szentivány Karola, Busay Gizike és Irénke, Veres Katicza, Németh György, Ferenczy Erzsike, Fuchs Pali, Bogisich Imre, Barkóczy Gyuricza, Jákó Jánoska, Steinhübel Ödön, Berczelly Jerta, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Felsenburg Margitka, Weisz Rózsi és Feri, Adriányi Jolán és Eszter, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Ferentzy Editke, Schwarz Mirza, Hunfalvy Livia, Gerde Oszkár, Fischl Izabella, Kerekes Juliska és Irénke, Ádámty Elek, Scharff Ilonka és Gyula, Kovács Ilona és Miklós, Lichtmann Erzi és Imre, Kemény Béla, Sepsy Dani (saját írásod? F. b.), Áchim Mariska, Herzog Miksa, Bónis Berta, Ujhelyi Jolán, Tóth Emil, Szabó Frigyes, Jancsó Ilonka, Záborszky Dezső, Müller Erzsike, Grubits Maresa, Sohár Irma és Laci, Molesány Adélka és Gáborka, Demeter Tibor, Hirschler Jolán, Schlichter testvérek, Bolyó Palma és Károly, Koch Nándor, Schöpkes Mariska és Gyula (részben), Schwarz Lenke és Gyula, Szabó Margit (nem illik írást beporozni! F. b.), Viczián Etelka, B. Beke Lajos, Dobrovits Margit, Gerlóczy Endre, Frankl testvérek, Andreánszky István, Posner Oti, Czinder Lajos, Terstyánszky Margit,

Tölgyi Sándor, Farkas Mariska, Sófalvy Anna, Krammer Erzsike és Boriska, Mihály Jolánka, Miskolezi László, Lányi Rozika, (olvashatóan írj! F. b.), Márton István, Ledniczky Erzsé, Angyal Irma, Pap Lászka, Ujházy Matild, Ránzai Armin, Mitták Loránd, Guttman Paula és Aladár, Kohn Elvira és Béla, Rosenberg Irma és Sándor, Flamm Erzsike, Szentpétery Gyula, Augustin Gizi és Mimi, Scheinberger Gyuri, Fleischmann Erzsike, Klugmann Vilmos, Szegedi Ilonka, Szemók Katicza és Maricza, Selevér Flóra, Lederer Irma és Sarolta, Robicsék Béla, Grünbaum Margitka, Brichta Irén és Vilma, Engel Tibor, Katrenyák Mariska, Robitsék Elith és Anna, Mandel Ibolyka és Mihály, Deutsch Hedí, Mike Mariska, legifj. Kulin Imre, Pongrácz István, Bartal Andor, Gonda Lajos, Lukács József, Michalik Ilonka, Gutmann Fanchon, Stanesa Miezi, Emike és Gyula, Littauer Ilona, Ficzek Mariska, Schwarz Margit és Kornelia, Vancsó Anna, Nagy Miezi, Kreibik Sándor, Nagy Mariska, Niessner Blanka, Ella és Aladár.

\*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtén-  
vén, nyertesek lettek: *Mihályfi Ernő és Zoltán*.  
*Bönyös*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Derék Ferkó»*  
írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat  
színes képpel, kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

\*

A *»Kis Lap»* XLVIII. köt. 13-dik számában  
közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Czinder*  
*Lajos*, *Terstyánszky Margit*, *Farkas Mariska*,  
*Sófalvy Anna*, *Szegedi Ilonka*.

## GYÁSZ.

Éppen virág-fakadáskor, időnek előtte  
hullott le az élet fájáról egy biztató  
kis bimbó

JÁRMAY KÁROLYKA

aki szerető jó szüleinek és testvéreinek  
mély szomorúságára f. h. 11-én 7 éves  
korában hunyt el.

Hintsünk virágot a kis halott sirjára  
és kívánjunk neki örökön tartó, boldog  
álmokat. F. b.

## FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**Grünwald Ilonka.** A kínai nyelv olvasása  
nem össze fűzött betűkből, hanem szókból, fogalmat  
jelentő képekből áll. Hogyan tanulja meg mégis

a kis kinézer?... biz' én nem tudom. De bizonyára  
van valami módszer, amely a kívánt eredménnyel  
jár. Német nyelven szerkesztett kínai nyelvtan  
kapható is. Ha megnősz s még akkor is érdekel  
a kérdés, ebből némi fogalmat szerezhetsz róla.  
Az előfuzetés négy pontját annak idején mindig  
megjelenti a kiadó-hivatal. A négy időpont a követ-  
kező: december, márczius, június és szeptember  
havak utolsó hete. A neved mellé rajzolt három  
legyecke (vagy pillangó?) mit jelent? — **Kosztá**  
**Pali.** A *»Kis Lap»* nem politikai közlöny s  
nem foglalkozik pártkérdésekkel. Úgyes mun-  
kácskád tehát kárba vészett. — **Tölgyi Sándor.**  
Fejtvényednek egyikét közlöm, de megváltoztatott  
alakban. E változtatásból meg fogod érteni, jövőre  
miképp szerkesszed az ilyen feladványt. Meleg érzé-  
seidet szívből viszonzom. — **Müller Erzsike.** Ha  
elszabadulhatnék asztalom mellől, bizony örö-  
mest néznék vendégszerető körötökbe. De en-  
gem fogva tart a kötelesség. A kedves meg-  
hívást nagyon köszönöm. Bár élhetnék vele! —  
**Sohár Irma.** Örömmre fog szolgálni, ha egyszer  
a *»Kis Lap»* műhelyében láthatlak titeket: téged,  
Laczi és Jenőket. — **Grubits Marcsa.** Hogy  
kerül oda a Tivadar név? Bizonyosan úgy, hogy  
van egy Grubits Tivadar nevű olvasóm is. Hiszen  
ilyen nevű család több is lehet az országban. —  
**Terstyánszky Margit.** Az a T. az Ilonka név  
előtt miért jelentené éppen azt, hogy *»Ter-*  
*styánszky»*: olyan kérdés, melyet én intézek tehoz-  
zád. Nem jelentheti az a T. azt is hogy? Takács,  
Tóth, Teleki v. Tölgyi? Valamint hogy ilyen nevű  
kis olvasóm vannak is. — **Czinder Lajos.** Meg  
fog jelenni. — **Lányi Rozika.** A levélkéd, de külö-  
nösen a neved, most is oly kusza van írva, hogy  
nem esoda, ha nem helyesen jelent meg. Magadra  
vess, hogy ez így történt. Igyekezzél olvashatóan  
írni. — **Gervay festv.** Az ősszel reményelem, ismét  
közlök majd indiánus történetet. — **Kohn testv.**  
A Grünwald Ilonkának küldött üzenetem tinétek  
is szól. — **Frankl V. Frigyes.** Ha megkaptam,  
ment is rá válasz. Mért nem magad írsz? —  
**Frankl testv.** Semmi beleszólásom az édes apátok  
dolgaiba. Csak annyit tudok, hogy azon a borité-  
kon eltérne a magyar czím is. Mert, ha *»leginkább»*  
idegenbe küldi áruit, ez a szó azt jelenti, hogy  
*»némelykor»* itthon Magyarhonban is akad vevője.  
Ez pedig, úgy gondolom, szívesen venné a magyar-  
ság jelét a boritékon. Meg aztán az a német vevő  
is hadd értsen meg, hogy ebben az országban még  
az ilyen apróságban is szeretjük kimutatni ma-  
gyar voltunkat. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP” minden kötetéhez díszes szín-nyo-  
matu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla  
ára 60 kr. A *»Kis Lap»*-nak fél évi folyamából  
telik egy kötet. Megrendelő czím: *Athenaeum*  
*könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*